

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

וישלח

נסתיימה עבודת הבידורים - נמצאים כבר בימות המשיח

שיחות קודש

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושבע לבריאה

מאה וארבע עשר שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מוקדש להתגלותו המיידית לעיני בשר של
כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א
למטה מעשרה טפחים ומתוך חיים נצחיים
וינאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיבף ומיד ממש

*

לעילוי נשמת

הרה"ת שו"ב ר' מנחם מענדל הלל ע"ה
בן הרה"ח הרה"ת שו"ב ר' יעקב ע"ה גאנזבורג
נפטר ביום ט"ז כסלו ה'תשע"ד
(מילאנו, איטליה)

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזשעלעס, קאליפארניע שיחיו

* * *

IN LOVING MEMORY OF OUR DEAR MOTHER
Mrs. Chaya bas Reb Avrohom Hoffman ע"ה

Passed away on 20 Kislev, 5769

ת. נ. צ. ב. ה.

DEDICATED BY HER CHILDREN שיחיו

*

הי' שותף בהפצת "דבר מלכות"

להשיג השיחות, להקדשות ולפרטים נוספים טל: (718) 753-6844

הוכן לדפוס ע"י

יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כתובתנו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>

הוא „עמדיי“, עם דוד מלכא משיחא, ועם הקב"ה, „פדאני לי ולבני מבין אומות העולם“.

ובפרט בימינו אלה - ימות המשיח - שבהם נמצאים עכשיו⁶⁶, וצריכים רק „לפתוח את העיניים“, ואז רואים שנמצאת כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, וכל בני „בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו“⁶⁷, מוכנים בכל הפרטים ופרטי פרטים „לגשת ולהסב אל השולחן“ („צוגיין און זעצן זיך צום טיש“), שולחן ערוך בכל מטעמים ובכל טוב, החל מעניגי הגאולה, לויתן ושור הבר⁶⁸ ויין המשומר⁶⁹, ועוד ועיקר, „לדעת את ה'“, „מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים“.

כוננו ידיך⁷¹ (שברוחניות כבר „בנוי ומשוכלל“⁷², וצריכים רק ש„יגלה ויבוא“⁷³ בפועל ובפשטות), ולקדש הקדשים (הפנימיות - „ציון“ - דירושלים ודביהמ"ק), ושם - „ישבו⁷⁴ ישרים את פניך“⁷⁴ „יראה גו' את פני הוי' אלקיך“⁷⁵, שמתקיימת בפועל בקשתו של יעקב (כאו"א מישראל⁶⁵), „לישב בשלוה“⁷⁷.

והעיקר - ש„לא עיכבן כהרף עין“⁷⁸, ותיכף ומיד „כל אחד מראה באצבעו“⁷⁹ ואומר „הנה זה (המלך המשיח) בא“⁸⁰, ו„הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה הוי' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו“⁸¹, ב"פ זה⁸² „כפליים לתושי“⁸³, תיכף ומיד ממש.

ובפשטות - שתיכף ומיד ממש נעשה ההמשך דכל ענינים אלו בארצנו הקדושה, „ארו עם ענני שמיא“⁸⁰, ומוסיף והולך בארצנו הקדושה עצמה, „ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון“, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, „מקדש אדני

66 כמדובר כמ"פ ע"י נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, שלפני זמן רב כבר כלו כל הקיצין, ונסתיימו כל הענינים וההכנות, גם הכפתורים כו'.

67 בא יו"ד, ט.
68 ראה ב"ב עה, א. ויק"ר פ"ג, ג. ועוד.
69 ברכות לד, ב. ועוד.
70 דניאל ז, יג.

71 בשלח טו, יז.
72 פרש"י תוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.
73 תהלים קמ, יד.
74 שאומרים בסיום הוותם בכל תפלה - ג' פעמים בכל יום, „בתלת זימני הוי הוקה“.
75 פ' ראה טז, טז.
76 ראה תניא אגה"ק ס"ז.
77 ריש פרשתנו (וישב) ובפרש"י.
78 מכילתא ופרש"י בא יב, מא. ועוד.
79 ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.
80 שה"ש ב, ה ובשהש"ר עה"פ.
81 ישע"י כה, ט.
82 שמו"ר שם.
83 ראה שמו"ר רפמ"ו.

ב"ה. נוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לשלוח לאנ"ש שיחיו בכל מרחבי תבל לקראת חג הגאולה י"ט כסלו, ה'תשנ"ב

ב"ה, י"ז לכסלו, ה'תשנ"ב.

בטו"ב לכסלו והמשכו ח"י וי"ט כסלו לשנה טובה בלימוד החסידות ודרכי החסידות תכתבו ותחתמו,

כולל פעילות רבה בכל המבצעים, ובכלל בתורה ובגמ"ח ובתפלה.

ובמיוחד שהשנה י"ט כסלו הוא ביום ג' שהוכפל בו כי טוב, טוב לשמים וטוב לבריות.

וכל זה באופן דופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה וגו'.

והדגשה מיוחדת בכל הנ"ל בשנה שהיא שנת העיבור, שנקראת בתורה בשם „שנה תמימה“, ובשנת ה'תשנ"ב, שיש בה הרמז: **ה'י תהא שנת לפלאות בכל מכל כל**.

ומיום זה לימי ההכנה לחנוכה ולחנוכה, שענינם תוכנם ונותנים כח להדליק כאו"א על פתח הבית נר מצוה ואור התורה, ולהוסיף בכל זה מיום ליום על פתח ביתו, ושיאיר גם החוץ, ובמשך כל השנה.

בתורה ובגמ"ח ובתפלה: כדרשת חז"ל (ברכות ת, א) עה"פ (תהלים נה, יט) פדה בשלום גו', כל העוסק בתורה ובגמ"ח ומתפלל עם הצבור כו'.

י"ט כסלו הוא ביום ג': כהקביעות בשנת היום הגאולה (תקנ"ט) - אגרות קודש אדה"ס י"ח. וש"נ. שהוכפל בו כי טוב: פרש"י עה"פ בראשית א, ז. ובאוה"ת (בראשית לג, א ואילך. ועוד) מקשר זה עם מחז"ל (קידושין מ, א) טוב לשמים וטוב לבריות. ופרצת: ויצא כה, יד.

שנקראת . . . שנה תמימה: בהר כה, ל. ערכין לא, א (במשנה). רמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"ב ה"ה. בכל מכל כל: נוסח ברכה הרביעית דברכת המזון. וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך. ולהעיר אשר, בכל מכל כלי הוא בנימטריא „קבץ“ (ראה חידושי חת"ס לבי"ב שם), שרומז על הגאולה.

להדליק . . . על פתח הבית: שבת כא, ב. רמב"ם הל' חנוכה פ"ד ה"ו. וראה טושו"ע או"ח הל' חנוכה סתרע"א ס"ה.

נר מצוה ואור התורה: ע"פ לשון הכתוב - משלי ו, כג. ושייך במיוחד לנרות חנוכה - ע"פ פרש"י שבת כג, ב (ד"ה בנים). ובתו"א מקץ לב, כ: לפיכך קבעו (נס חנוכה) בנרות על שם הפסוק כי נר מצוה כו'. ולהוסיף . . . מיום ליום: שבת שם. ש"ע שם ס"ב.

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המתולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

כמציאות אחת ("קהל"), למקום אחד, לארץ אשר גוי עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה⁵³, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים, שבו נמצאת ה"אבן שתי"⁵⁴, ש"ממנה הושתת העולם"⁵⁴, נקודת האחדות דכל העולם עם יחידו של עולם.

ונוסף לזה, ישנם עוד כו"כ מעלות בשנה זו, וכפי שכאו"א יודע ורואה בעצמו מכו"כ מאורעות שהי' לו כבר חלק בהם במשך השנה, ומתכוון להמשיך ולהוסיף ביתר שאת וביתר עוז, כבכל עניני תורה וקדושה ש"מעלין בקודש"⁵⁵, "ילכו מחיל אל חיל" עד ש"יראה אל אלקים בציון"⁵⁶, כפי שכאו"א מישאל מבקש מהקב"ה ומקוה ובטוח ("אחכה לו בכל יום שיבוא"⁵⁷) שהקב"ה ימלא משאלות לבבו, ועאכו"כ כשמבקש ביחד עם כמה מישאל, עשרה מישאל ("ברבים היו עמדי"), בודאי שהקב"ה ממלא משאלות לבבם, ופודה אותם ("פדה בשלום נפשי") מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ו. ויה"ר שכאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל, יקבל החלטה טובה להוסיף עוד יותר בתורה עבודה וגמ"ח ("העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור"), הוספה גם לגבי ההוספה שקיבל על עצמו במשך יום זה, ומוסיף והולך מיום ליום.

וכמודגש ביותר בהיו"ט שבסיום וחותם חודש כסלו (לאחרי ובהמשך

לי"ט-כ"ף כסלו) - ימי חנוכה⁵⁸ - ש"יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך"⁵⁹ [כהנהגה ד"מהדרין מן המהדרין"⁵⁹ בזמן הש"ס, שבדורותינו אלו, ובפרט בדורנו זה, נעשית "מנהג פשוט" אצל כאו"א מישאל⁶⁰], שמיום ליום הולך וניתוסף בכל עניני "גר מצוה ותורה אור"⁶¹, ולא רק בביתו של יהודי, אלא גם "על פתח ביתו מבחוץ"⁵⁹, ואדרבה, עיקר ההשפעה נמשכת ובאה בחוץ, כיון שהדלקת נר חנוכה היא מלכתחילה בשביל "פירסומי ניסא"⁶².

ויש להתחיל בזה תיכף ומיד - ע"י הוספה בשליחות-מצוה לצדקה (כרגיל בכגון-דא), בהוספה על נתינת הצדקה שנתנו כבר במשך היום (כבכל יום, ובאופן של הוספה ביום זה), יום סגולה⁶³, כיון שבמצות הצדקה (ש"מקרכת את הגאולה"⁶⁴) מודגש ביותר הענין ד"פדה בשלום נפשי"⁶⁵.

ז. ועוד והוא העיקר - שתיכף ומיד נעשה בפועל ממש "פדה בשלום נפשי גוי" כי ברבים היו עמדי", שכאו"א מישאל

58) ובימים אלו מתחילה כבר ההכנה לעבודה דימי חנוכה, החל מלימוד הלכות חנוכה, הן בנוגע לעצמו והן בנוגע להולת.

59) שבת כא, א.

60) רמ"א או"ח סתרע"א ס"ב.

61) משלי ו, כג.

62) פרש"י שבת שם.

63) ראה שו"ת מן השמים ס"ה.

64) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ו.

65) ראה תניא אגה"ק ס"ד (בסופו). - וראה

רשימות הצ"צ ע"פ (יהל אור ס"ע ר' ואילך) שיש מעלה יתירה בוכיות דגמ"ח לגבי שאר זכויות כיון שיש בהם ב' בחי' טוב, טוב לשמים וטוב לבריות*.

(*) ושם, שזהו גם הפירוש ד"ברבים היו עמדי", "רבים לא נאמר אלא ברבים, בשביל רבים . . . שהיטיב לרבים".

ולהצליח בכל האמור.

וה"ז יומין זכאין גם למהר קיום תפילת וברכת משה רבינו על כאו"א מבנ"י שליט"א בסיום וחותם מזמור צדיק שבס' נעים זמירות ישראל, דוד מלכא משיחא,

ויהי נועם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו - יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם,

ומעשה ידינו כוננהו,

ויה"ר - ובמעשה בית המקדש השלישי, במהרה בימינו, בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקינו, תיכף ומיד ממש.

ככבוד ובכרכה

יומין זכאין: ראה תענית כט, א.

יהי רצון . . . במעשה ידיכם: פרש"י עה"פ פקודי לט, מג. וראה גם פרש"י שמיני ט, כג. פרש"י עה"פ תהלים כאן.

ומעשה ידינו כוננהו . . . בית המקדש השלישי: מדרש תהלים עה"פ.

ב"ה. נוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לשלוח להמשתתפים שיחיו בהתוועדויות הגדולות לקראת חג הגאולה י"ט כסלו, ה'תשנ"ב

ב"ה, י"ז לכסלו, ה'תשנ"ב.

לכל המשתתפים בהפאָרבריינגענישן הגדולים ד"ט כסלו - שליט"א

לחיים, לחיים ולברכה.

בטו"ב לכסלו והמשכו ח"י וי"ט כסלו לשנה טובה בלימוד החסידות ודרכי החסידות תכתבו ותחתמו.

ויהי רצון מהש"ת שכלל אחד ואחת יהי' ויקויים פדה בשלום וגוי' ובמילואו, ושיצליחו בעשיית הכלים לזה, כביאור חז"ל בהכתוב שזהו העוסק בתורה (הנגלה והחסידות) ובגמ"ח ובתפלה,

פדה בשלום וגוי': תהלים נה, יט. כביאור חז"ל: ברכות ח, א.

53) עקב יא, יב.

54) יומא נד, ב.

55) ברכות כה, א. וש"נ.

56) תהלים פד, ח.

57) נוסח עיקר הי"ב מ"ג העיקרים.

ובמיוחד שהשנה י"ט כסלו הוא ביום ג' שהוכפל בו כי טוב, טוב לשמים וטוב לבריות.

וכל זה באופן דופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה וגו', ומתחיל בהמצעים, כל אחד מהם.

והדגשה מיוחדת בכל הנ"ל בשנה שהיא שנת העיבור, שנקראת בתורה בשם „שנה תמימה“, ובשנת ה'תשנ"ב, שיש בה הרמז: **ה'י תהא שנת גפלאות בכל מכל כל**.

ומיום זה לימי ההכנה לחנוכה ולחנוכה, שענינם תוכנם ונותנים כח להדליק כאו"א על פתח הבית נר מצוה ואור התורה, ולהוסיף בכל זה מיום ליום על פתח ביתו, ושיאיר גם החוץ, ובמשך כל השנה.

ולהצליח בכל האמור.

והי' יומיו זכאין גם למהר קיום תפילת וברכת משה רבינו על כאו"א מבניי שליט"א בסיום וחותם מזמור צדי"ק שבס' נעים זמירות ישראל, דוד מלכא משיחא,

ויהי נועם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו – יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם,

ומעשה ידינו כוננהו,

ויהי"ר – ובמעשה בית המקדש השלישי, במהרה בימינו, בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקינו, תיכף ומיד ממש.

ככבוד ובכרחה

י"ט כסלו הוא ביום ג': כהקביעות בשנת ויום הגאולה (תקניט) – אגרות-קודש אדה"ז סי' לח. וש"נ. שהוכפל בו כי טוב: פרשיי עה"פ בראשית א, ז. ובאוה"ת (בראשית לג, א ואילך. ועוד) מקשר זה עם מחזיל (קידושין מ, א) טוב לשמים וטוב לבריות.

ופרצת: יוצא כח, יד.

שנקראת . . . שנה תמימה: בהר כה, ל. ערכין לא, א (במשנה). רמב"ם ה' שמיטה ויובל פ"ב ה"ה. בכל מכל כל: נוסח ברכה הרביעית דברכת המזון. וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך. ולהעיר אשר „בכל מכל כל“ הוא בגימטריא „קבץ“ (ראה חידושי חת"ס ל"ב"ב שם), שרומז על הגאולה.

להדליק . . . על פתח הבית: שבת כא, ב. רמב"ם ה' חנוכה פ"ד ה"ז. וראה טושי"ע או"ח ה' חנוכה סתר"ע ס"ה.

נר מצוה ואור התורה: ע"פ לשון הכתוב – משלי ו, כג. ושייך במיוחד לנרות חנוכה – ע"פ פרשיי שבת כג, ב (ד"ה בניס). ובתו"א מקץ לב, ב: לפיכך קבעו (נס חנוכה) בנרות על שם הפסוק כי נר מצוה כו'. ולהוסיף . . . מיום ליום: שבת שם. שו"ע שם ס"ב.

יומיו זכאין: ראה תענית כט, א.

יהי רצון . . . במעשה ידיכם: פרשיי עה"פ פקודי לט, מג. וראה גם פרשיי שמיני ט, כג. פרשיי עה"פ תהלים כא.

ומעשה ידינו כוננהו . . . בית המקדש השלישי: מדרש תהלים עה"פ.

המלך, „מלך ביפיו תחזינה עיניך“⁴⁰, תלוי בכתר המלכות) – שלימות המלכות בית דוד ע"י דוד מלכא משיחא, ושלימות מלכותו של הקב"ה בעולם, כמ"ש⁴¹ „והיתה לה' המלוכה“.

ועוד ועיקר – המעלה המיוחדת דיי"ט כסלו בשנה זו גם לגבי השנים שבהם חל י"ט כסלו ביום השלישי בשבוע, ככפעם הראשונה – שי"ט כסלו בשנה זו הוא לאחרי השלימות דשנת הפ"ט, בגימטריא „הפ"ט“, שכבר נשלמה הפדי' מכל הענינים שמונעים ומעכבים ביאת דוד מלכא משיחא, „אשר הרפו עקבות משיחך“, כסיום וחותם מזמור פד"ה-פ"ט בתהלים, ונמצאים כבר בשנת הצדי"ק, הקשורה עם הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי⁴², באופן ד, ויהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננהו“, כסיום וחותם מזמור צדי"ק בתהלים⁴³, שבו מתחיל שיעור תהלים דיום י"ט בחודש, י"ט כסלו.

ה. ויש להוסיף בהמעלה המיוחדת דיי"ט כסלו בשנה זו מצד מעלת השנה כולה:

שנה זו היא שנה שלימה, שחשון וכסלו שניהם שלמים, וגם שנה תמימה, שנוסף בה חודש העיבור⁴⁴, ובצירוף שניהם יחד נעשה מספר ימי' שפ"ה, מספר ימים הכי גדול ושלם – ריבוי ושלימות המספר בענינים הקשורים עם בני' ועם תומ"צ,

(40) ישע"י לג, יז.

(41) עובד' א, כא – סיום וחותם הפטרת פרשת וישלח, שממנה (בשנה זו) מתברך חג הגאולה י"ט-כ"ף כסלו.

(42) ובהדגשה יתירה כשי"ט כסלו (דשנת הצדי"ק) חל ביום השלישי – „ביום השלישי יקימנו ונחיי' לפניו“ (הושע ו, ב ובמפרשים).

(43) ראה מדרש תהלים עה"פ.

(44) ערכין לא, א – במשנה.

שהוא לא רק ריבוי ושלימות בכמות, אלא גם ריבוי ושלימות באיכות, ואדרבה, העיקר הוא הריבוי והשלימות באיכות, וממנו נשפע גם הריבוי והשלימות בכמות⁴⁵.

ומזה מובן שכל הענינים דשנה זו הם באופן של שלימות ותמימות, כולל ובמיוחד בנוגע ליי"ט כסלו, שהענין ד, „פדה בשלום נפשי“ (שלום גם מלשון שלימות⁴⁶) הוא בתכלית השלימות.

וזאת ועוד:

ידוע הר"ת דמספר השנה (כפי שנקבע ע"י בני"י) – „הי' תהא שנת נפלאות (בה) בכל“ [בכל הענינים, מתחיל ובמיוחד בענין הגאולה, שנת גאולה תהי' לארץ⁴⁷, ושנת גאולה תהי' לכאו"א מישראל], שרומז גם על השלימות דברכות האבות⁴⁸ „בכל מכל כל“⁴⁹ (כמ"ש בברכת המזון), בגימטריא „קבץ“⁵⁰.

ובזה מודגש תוכן הענין ד, „פדה בשלום נפשי כי ברבים היו עמדי“ – שהקב"ה מקבץ את כל בני' מכל מקומות פזוריהם („מפוזר ומפורד בין העמים“, „ברבים“), כמ"ש⁵² „ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל“, ומביא את כולם יחד,

(45) ראה גם לקו"ש ח"ו ע' 48. ועוד.

(46) ראה לקו"ת פ' ראה ל, רע"ג. ובכ"מ.

(47) ע"פ ל' הכי' – בהר כה, כד.

(48) שכל עניניהם באים באופן של ירושה לכל אחד ואחת מישראל (מבלי הבט על מעמדו ומצבו), ועאכו"כ בצירוף כמה מישראל וכולם יחד, מצד התאחדותם ע"י קיום מצות אהבת ישראל (כנ"ל הערה 24).

(49) נוסח ברכת המזון. וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

(50) ראה ח"י חת"ס ל"ב"ב שם.

(51) להעיר, שי"ט כסלו השתא הוא י"ט כסלו הקצ"ג (תקנ"ט – תשנ"ב), בגימטריא „אקבץ“.

(52) ישע"י כז, יב.

משיחות ש"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשנ"ב

השלישי, ובמילא, חל יום הש"ק שלפניו בט"ז כסלו, וערב שבת בט"ו כסלו.

וכיון שכל הענינים (ועאכו"כ ענין הכי כללי ועיקרי כי"ט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות) הם בהשגחה פרטית, ובתכלית הדיוק, מסתבר לומר שיש קשר ושייכות ביניהם - שהברכה והנתינת-כה דיי"ט כסלו (שנמשכת מיום השבת שלפניו, לאחר י"ט וע"י הטירחא דערב שבת) היא מט"ו כסלו, שבו "קיימא סיהרא (דחודש כסלו) באשלמותא", כדלקמן.

ב. ובהקדם שאלה ותמיהה בנוגע לחג הגאולה י"ט כסלו, חג החגים - שיש בו שינוי לגבי שאר החגים:

פסח וסוכות - נקבעו ביום חמשה עשר בחודש (פסח בט"ו בניסן וסוכות בט"ו בתשרי) שבו "קיימא סיהרא באשלמותא". ושבעות - נוסף לכך ש"הכתוב לא תלה חג הזה . . . בכמה ימים לחודש רק בחמישים לעומר"¹⁰, הרי, קביעותו בימי החודש (פעמים חמשה פעמים ששה פעמים שבעה"¹¹) היא בחציו הראשון של החודש, כשהלבנה (ודוגמתה בישראל ש"דומין ללבנה" ו"מונין ללבנה"¹²) הולכת וגדלה מיום ליום.

משא"כ י"ט כסלו - לא זו בלבד שאינו בט"ו בחודש, כש"קיימא סיהרא באשלמותא", אלא יתירה מזה, שהוא בחציו השני של החודש, כשהלבנה הולכת

א. מהענינים המיוחדים דיום הש"ק זה: התחלתו - ערב שבת, שבו נעשית ה"אכילה" דיום השבת, כמארו"ל: "מי שטרה בערב שבת יאכל בשבת" - ביום ט"ו כסלו, שבו "קיימא סיהרא באשלמותא"², השלימות דחודש כסלו; וסיומו - הגמר דמוצאי שבת, שנמשך עד יום השלישי בשבועי - ביום י"ט כסלו, חג הגאולה⁴ של רבינו הזקן⁵, חג החגים⁶, ראש השנה לתורת החסידות⁷.

ומעלה מיוחדת בקביעות זו שמתאימה להקביעות דיי"ט כסלו בפעם הראשונה (בשנת תקנ"ט) - כדברי רבינו הזקן במכתבו הידוע⁸ שגאולתו היתה ב"יום י"ט כסלו, יום ג' שהוכפל בו כי טוב . . . כשקריתי בס' תהלים בפסוק פדה בשלום נפשי" (שע"פ חלוקת ספר תהלים לימי השבועי שייך פסוק זה לשיעור דיום

(1) ע"ז ג, סע"א.

(2) זחר ח"א קג, רע"א. ח"ב פה, רע"א. ועוד. וראה שמור"ר פט"ו, כו.

(3) ראה פסחים קו, סע"א (לענין הבדלה וגירושין). רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ד (הבדלה). הל' גירושין פ"ט הכ"ג (גירושין). שו"ע אדה"ז או"ח סרפ"ה ס"ה (שמורת). סרצ"ט ס"ה (הבדלה).

(4) נוסף על חג הגאולה של אדמור"ר האמצעי ביי"ד כסלו, שחל ביום ראשון בשבוע - שהעלי והשלימות שלו (ויכולו) ביום הש"ק זה.

(5) "היום יום" י"ט כסלו. אג"ק שלו סל"ה. וש"ב.

(6) מכתב כ"ק מו"ח אדמור"ר - נעתק ב"היום יום" בהקדמה. אג"ק שלו ח"ז ע' ל. ועוד. וראה לקו"ש ח"ה ע' 436 ואילך.

(7) מכתב כ"ק אדנ"ע (מיום ט"ז כסלו) לחג הגאולה דיי"ט כסלו תרס"ב (לפני תשעים שנה) - נדפס ב"היום יום" בתחלתו. אג"ק שלו ח"א ע' רנט. וש"ב (וראה לקמן הערה 63 והערה 106).

(8) כפי שנהגו רבותינו נשיאינו בזמנים מיוחדים שהי' צורך באמירת תהלים בשופי (אג"ק אדמור"ר מהוריי"צ ח"ג ע' תעג ואילך. וש"ב).

אחדותו של הקב"ה בעולם (ברבים . . . עמדי" - נעשה הענין ד"פדה בשלום נפשי", גאולה האמיתית והשלימה (פדאני לי ולבני מבין אומות העולם) ע"י משיח צדקנו.

ד. והדגשה מיוחדת בהענין ד"פדה בשלום נפשי" - ביי"ט כסלו דשנה זו:

לכל לראש - מצד הקביעות דיי"ט כסלו בימי השבוע כהקביעות דיי"ט כסלו בפעם הראשונה (בשנת תקנ"ט), ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב³³ (והמשכו בכ"ף כסלו³⁴ ביום הרביעי שבו ניתלו המאורות³⁵) - שבשיעור תהלים (כפי שנחלק לימי השבוע) דיום השלישי אומרים הפסוק "פדה בשלום נפשי", כמודגש בדברי בעל הגאולה "כשקריתי בס' תהלים בפסוק פדה בשלום נפשי . . . יצאתי בשלום מה' שלום".

ויש להוסיף, ששייכותו של הפסוק "פדה בשלום נפשי" ליי"ט-כ"ף כסלו היא גם מצד ימי החודש³⁶, כי, בחלוקה דספר תהלים לימי החודש שייך פסוק זה לשיעור דיום יו"ד בחודש, והשלימות דיו"ד (יו"ד במילואו) היא כ"ף (י' ו' ד' בגימטריא עשרים), ב"פ עשר, "עשר אעשרנו לך"³⁷, שמורה על בחי' הכתר³⁸ (כ' ר"ת כתר, ועשרים בגימטריא כתר³⁹), שקשור עם ענין המלכות (כידוע שיופי

היחידה²⁵ שבנפשו, שהיא ניצוץ מנשמתו של דוד מלכא משיחא, בחי' יחידה הכללית²⁶, שענינה "יחידה לייחודך"²⁷, שקשורה ומיוחדת²⁸ עם הקב"ה, "יחידו של עולם", באופן ש"ישראל (ע"י אורייתא) וקוב"ה כולא תד"29".

ולא עוד אלא שממשיכים ומגלים אחדותו של הקב"ה בעולם (ברבים" כפשוטו, רשות הרבים) - ע"י העסק בלימוד והפצת התורה, ובפרט פנימיות התורה כפי שנתבארה בתורת החסידות, בחי' היחידה שבתורה³⁰, שבה מתגלה ומאיר ה"אור" שבתורה, כמודגש בלשון "אורייתא" (ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד"), "אור ייתא"³¹, שה"אור" עצמו (לא רק גילוי והתפשטות ממנו) בא ומתגלה בכל מקום, ולא רק בלשון הקודש, אלא גם בלשון תרגום, "ייתא", שהוא הממוצע בין לשון הקודש לשבעים לשון וממנו נמשך ונשפע בכל שבעים לשון³² - שזהו תוכן הענין דהפצת המעיינות חוצה.

וכיון ש"ברבים היו עמדי", שגם בהיותם במעמד ומצב ד"מפורד ומפורד בין העמים" (ברבים" יש בהם בחי' היחידה (הן בחי' היחידה שבנפשם והן בחי' היחידה שבתורה) הקשורה עם יחידו של עולם (עמדי"), ועל ידה מגלים

(25) להעיר, שפסוק זה הוא בזמור נ"ה - אותיות "הן", שרומז על בחי' היחידה ועד לעצם הנשמה שלמעלה גם מיחידה (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 128 (לעיל ע' 80-1) וש"ו).

(26) רמ"ז לוח"ב מ, ב. ולוח"ג רס, ב. ועוד.

(27) נוסח הושענות ליום ג' דהגה"ס.

(28) ראה לקו"ת פ' ראה כה, א. כו, א.

(29) ראה זח"ג עג, א.

(30) ראה בארוכה קונטרס ענינה של תורת החסידות.

(31) סה"ש תש"ד ריש ע' 116.

(32) ראה תו"א משפטים עג, ג ואילך.

(33) פרש"י בראשית א, ז (מבר" פ"ד, ו).

(34) ראה לקו"ד ח"א כט, א. לו, ב. ח"ד תשנ, ב.

(35) פרש"י בראשית א, יד.

(36) להעיר שהפסוק "פדה בשלום נפשי" הוא פסוק י"ט - ועפ"ז יומתק הדיוק של בעל הגאולה בהדגשת חלוקת הפסוקים: "כשקריתי . . . בפסוק פדה בשלום נפשי, קודם שהתחלתי פסוק שלאחריו, יצאתי בשלום כו".

(37) ויצא כה, כב.

(38) תו"א ויצא כב, ד. ובכ"מ.

(39) לקו"ת שה"ש לה, ג. ובכ"מ.

(9) ש"מיני מתברכין כולהו יומין" (זח"ב סג, ב. פח, א).

(10) שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס תצד.

(11) ר"ה ו, ב.

(12) ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.

ומתעטת מיום ליום?!

ועד"ז (ותיריה מזה) בנוגע להיו"ט החנוכה¹³ - (שינוי כפורים¹⁴ שקביעותו בי"ד וט"ו בחודש, כש"קיימא סיהרא באשלמותא¹⁵, אלא) התחלתו ורובו בימים האחרונים של החודש, מכ"ה כסלו ואילך, כשהלבנה הולכת ומתעטת, ועד שמתכסה ונעלמת לגמרי!

ג. ויש לבאר תחילה תוכן הענין דמיעוט הלבנה בחציו השני של החודש ביחס לישראל ש"מונין ללבנה":

ובהקדמה - שכיון שבחציו הראשון של החודש מוסיף והולך אור הלבנה מיום ליום, ובהציו השני של החודש פוחת והולך אור הלבנה מיום ליום, ה"צ"ל לכאורה גם המנין ללבנה באופן שבחציו הראשון של החודש יהי מנין הימים מוסיף והולך (יום א' יום ב' וכו' עד יום ט"ו), ובהציו השני של החודש יהי מנין הימים פוחת והולך (יום ט"ו יום י"ד וכו' עד יום א').

אבל, לא זו בלבד שמנין הימים בחציו השני של החודש אינו פוחת והולך, אלא אדרבה, שמוסיף והולך כהמנין גם לגבי

השלימות דיום הט"ו - שמנין היום שלאחרי ט"ו (שבו נחסר מהשלימות דאור הלבנה שביום הט"ו) הוא ט"ז, מספר א' יותר ממספר ט"ו, ומנין היום שלאחרי (שבו נחסר עוד יותר משלימות אור הלבנה) הוא י"ז, ב' מספרים יותר ממספר ט"ו, וכן הלאה, ועד להמנין דיום האחרון של החודש (שבו מתכסה ומתעלם אור הלבנה לגמרי) שהוא כ"ט (או ל'), כו"כ מספרים יותר (ועד לכפלים) ממספר ט"ו!

זאת ועוד: מלבד ההוספה (גם בחציו השני של החודש) בהמספר דימי החודש, מודגש העילוי גם בהגימטריא והרמזים שבהם, ולדוגמא: מספר י"ז - הגימטריא ד"טוב", מספר י"ח - "חז", מספר י"ט - הגימטריא ד"בטוב", מספר כ - יו"ד במילואו, מספר כ"א - "אך טוב לישראל"¹⁶, מספר כ"ב - "בך יברך ישראל"¹⁷, מספר כ"ג - הגימטריא דטובו, מספר כ"ד - "ושמתי כדכד שמשותיך"¹⁸, מספר כ"ה - "כה תברכו את בני ישראל"¹⁹, כ"ו - מספר שם המפורש - הוי"ט²⁰, כ"ז - בגימט' ז"ך, כ"ח - מספר כח, כ"ט - ימי החודש, שלשים חודש מלא, וכיו"ב.

וטעם הדבר - כיון שישנו ציווי והוראה ונתינת כח "מעלין בקודש (ועאכו"כ ש)אין מורדין"²¹, שהוא בתקפו בכל ימי החודש, גם (בהציו השני של החודש) לאחרי מילוי ושלימות הלבנה, שמיום ליום הולך וניתוסף עוד יותר.

ועפ"ז צריך להבין תוכן הענין דמיעוט

(16) תהלים עג, א.

(17) ויהי מח, כ.

(18) ישעי' נד, יב.

(19) נשא ו, כג.

(20) סוטה לח, א. סנהדרין ס, א. רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ו ה"ב.

(21) ברכות כח, א. וש"נ.

ומצוות¹⁶, "עשרה שיושבים ועוסקים בתורה"¹⁷ שכינה שרוי' ביניהם"¹⁸, ובמילא, מודגש יותר הענין ד"פדאני לי ולבני", שפדיית השכינה היא יחד עם פדיית בני, עם "מקרב לי", הקרובים לי, שנמצאים "עמדי".

ב. ובביאור השייכות דכל הפירושים (גאולת רבינו הזקן, הגאולה דדוד המלך ודוד מלכא משיחא, וגאולת השכינה עם בני) - יש לומר:

תוכנה של גאולת רבינו הזקן בי"ט כסלו היא הפצת המעיינות חוצה, כידועי שעיקר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה" התחיל לאחרי פטרוברג. וכיון שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא²⁰, נמצא, שגאולת רבינו הזקן ("כשקריתי . . . פדה בשלום נפשי . . . יצאתי בשלום") קשורה עם ה"פדה בשלום נפשי" דדוד מלכא משיחא, ובמילא גם עם ה"פדה בשלום נפשי" דהקב"ה ובני, "פדאני לי ולבני מבין אומות העולם".

ובעומק יותר - שיפוצו מעינותיך חוצה הוא התוכן דביאת המשיח וגאולת

(16) וכל ישראל בחזקת כשרות - שכאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, עוסק תמיד בעניני תומ"צ, במעשה ובדיבור, ועאכו"כ במחשבה, שבה אין הגבלות שמבחוץ.

(17) כולל גם "עסק (התורה והמצוות) בעשרה דוקא" (אגה"ק שם (בתחלתה). וראה לקו"ש ח"ה ע' 423 הערה 11. ע' 428 הערה 14).

(18) אבות פ"ג מ"ו.

(19) סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

(20) אגה"ק דהבעש"ט - נדפסה בכתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ.

* ובפרט גמילות חסדים שהיא כללות כל המצוות (ראה תניא פל"ז. ובכ"מ).

השכינה ובני, כי, התוכן דהפצת המעיינות חוצה הוא שמתגלה בעולם ידיעת אלקות, וככל שהולך וניתוסף יותר בהתגלות ידיעת אלקות בעולם, הולכים ומתקרבים יותר ל"אותו הזמן (ימות המשיח) . . . (שלא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד . . .

כמ"ש²¹ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"²², שלא זו בלבד שהעולם לא יסתיר על אלקות (גלות השכינה), אלא אדרבה, שהעולם יהי' מכוסה לגמרי ב"דעה את ה'" (תכלית השלימות דגאולת השכינה), ועאכו"כ בני, ש"יהיו חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים ושיגו דעת בוראם כפי כח האדם"²³ (תכלית השלימות בהקירוב דישאל להקב"ה, "מקרב לי . . . היו עמדי").

ג. ויש לומר, שביאת משיח צדקנו עי"ז ש"פוצו מעינותיך חוצה" מרומזת בהמשך הפסוק (שהסיבה לכך ש"פדה בשלום נפשי", ביאת דוד מלכא משיחא, היא) "כי (מפני שברבים היו עמדי":

"ברבים" - פירושו שישראל (לא נתקבצו ונתאחדו עדיין להיות לאחדים כאחד, מציאות אחת, אלא) הם במעמד ומצב של "רבים", "מפורד ומפורד בין העמים"²³ (אע"פ שגם אז ה"ה "עם" אחד²⁴).

ואעפ"כ "היו עמדי" - שכל אחד מה"רבים" היו "עמדי" - עם דוד מלכא משיחא ועם הקב"ה, מצד בחי'

(21) ישעי' יא, ט.

(22) רמב"ם בסיום וחותם ספרו משנה תורה.

(23) לשון הכתוב - אסתר ג, ח.

(24) ובפרט ע"י קיום מצות אהבת ישראל,

כמ"ש רבינו הזקן בסידורו "נכון לומר קודם התפלה הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך" (וראה לקו"ש ח"ה ע' 374. וש"נ).

(* נוסף על הגאולה ממאסרו השני בנר ג' (ונר ה') דחנוכה (ראה ס' השיחות תש"ג ח"א ע' 184. וש"נ).
(10) להעיר שבכמה ענינים שוים חנוכה ופורים (ראה ס' השיחות תש"ג ח"א ע' 184. וש"נ).
(15) להעיר שמילוי ושלימות הלבנה - חצי כ"ט י"ב תשצ"ג" (ב"י אוח"ס סתכ"ו) - הוא בין י"ד לט"ו (וראה לקמן הערה 27).

שיחת מוצאי חג הגאולה י"ט-כ"ף כסלו ה'תשנ"ב

– ב"יחידות" כללית –

א. ענינו של חג הגאולה י"ט כסלו, „חג החגים“¹, מודגש בפסוקי „פדה בשלום נפשי“ – כמובן מדברי בעל הגאולה במכתבו הידועי „כשקריתי בס' תהלים בפסוק פדה בשלום נפשי . . יצאתי בשלום מה' שלום“.

ובהקדמה – שנוסף על הפירוש בדברי בעל הגאולה ש„פדה בשלום נפשי“ קאי על הגאולה שלו („כשקריתי . . פדה בשלום נפשי . . יצאתי בשלום“), ה"ז כולל גם הפירוש והתוכן ד"פדה בשלום נפשי" כפי שנאמר בקרא:

„פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי“ – אמרו דוד המלך על הנצחון במלחמותיו בזכות הרבים שהיו בעזרתו להתפלל עליו², ועד שאפילו אנשי אבשלום היו מתפללין לנצחונו של דוד³.

ובזה נכלל גם (והוא העיקר) „פדה בשלום נפשי“ דוד מלכא משיחא – הנצחון ד"מלך מבית דוד" („מבית דוד ומזרע שלמה“) ש„ילחם מלחמות ה" ("מלחמת בית דוד") עד ש„נצח" – כפי שמבאר אדמו"ר האמצעי⁴ שאמיתת

(1) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר – נעתק בהקדמת „היום יום“. אג"ק שלו ח"ז ע' ל'. ועוד. וראה לקו"ש ח"ה ע' 436 ואילך.

(2) תהלים נה, יט (וראה לקמן הערה 25 והערה 36).

(3) „היום יום“ י"ט כסלו. אג"ק שלו סל"ה. וש"ג.

(4) פרש"י עה"פ. ועד"ז בפרש"י ברכות ה, רע"א.

(5) ירושלמי סוטה פ"א סוף ה"ח.

(6) סהמ"צ להרמב"ם מל"ת סבב. פיהמ"ש סנהדרין ר"פ חלק ביסוד ה"ב. אגרת תימן.

(7) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

(8) שערי תשובה ח"א ד"ה פדה בשלום פ"א (נה, ד).

ושלימות הענין ד„פדה בשלום נפשי“ יהי בימות המשיח (באופן נעלה יותר מכמו שהי' בימי דוד ושלמה).

ונוסף על הפירוש הפשוט בפסוק ישנו גם הפירוש בדברי חז"ל: „אמר הקב"ה⁵ כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבניי מבין אומות העולם“ – שקאי על פדיית השכינה ובנ"י שנמצאים יחד בגלות ונגאלים יחד⁶.

ויש להוסיף בפירוש המשך הכתוב „כי ברבים היו עמדי“ – ש„ברבים“ („מתפלל עם הציבור“) מודגש יותר המעמד ומצב ד"עמדי“, כמארו"ל⁷, „אכל ב' עשרה שכינתא שריא“ [„אף שאינם מדברים בדברי תורה“⁸, ועאכו"כ כשעוסקים⁹ בעניני תורה

(9) ברכות שבעה ע"ד.

(10) ויש לתווך הפירוש בדברי חז"ל עם הפירוש הפשוט בפסוק שאמרו דוד המלך* – ש„דוד אמרו . . ע"ש שהשכינה אמרה פדה בשלום נפשי, עם מקרב לי, מלשון קרובים, הדיינו בני“ (חדא"ג מהרש"א לברכות שם).

(11) להעיר ממצות „פדיון הבן“ „פדה . . בני“ – שהקב"ה צריך לפדות ופודה את כל אחד ואחת מבניו (בני בכורי ישראל), ובאופן ש„אבי הבן מברך שתיים“ (סוף פסחים), כמבואר בארוכה במק"א פרטי הענינים שבוה (לקו"ש ח"א ע' 42 ואילך).

(12) ראה מגילה כט, א: „בכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהם . . ואף כשהן עתידים להגאל שכינה עמהם“.

(13) סנהדרין לט, א.

(14) תניא אגה"ק סכ"ג.

(15) כהתחלת המאמר: „כל העוסק בתורה כו“.

(* ועפ"ז י"ג פפירוש חז"ל הוא (לא רק ע"ד הדרוש, אלא) גם ע"ד פוסט.

משיחות ש"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשנ"ב

הלבנה בחציו השני של החודש, שלאחרי המילוי והשלימות הולכת ומתמעטת מיום ליום – שלכאורה ה"ז היפך הכלל ד„מעלין בקודש (ועאכו"כ ש) אין מורדין“!?

ד. ויש לומר הביאור בזה:

לבנה וחמה הם מקבל ומשפיע, שהלבנה „לית לה מגרמה כלום“²², ומקבלת אורה מהחמה, ואופן ההשפעה הוא שבתחלה מקבלת רק מעט אור, מולד הלבנה – נקודה בלבד, ומיום ליום מוסיף והולך בהאור שמקבלת מהחמה, עד ליום ה"טו ש„נתמלא דיסקוס של לבנה“²³, „קיימא סיהרא באשלמותא“²⁴, שנתמלא ונשלם האור שמקבלת הלבנה מהחמה.

אבל, כיון שגם כשנתמלא ונשלם אור הלבנה ה"ה עדיין בבח" מקבל, אין זה תכלית השלימות דהלבנה שנעשית כמו החמה ואינה צריכה לקבל אור מהחמה, כמ"ש²⁵, „והי' אור הלבנה כאור החמה“, כמו שהיתה קודם מייעוטה, שהיו „שני המאורות הגדולים“²⁶.

ויש לומר, שכשנתמלא אור הלבנה שמקבלת מהחמה, נעשית שלימות נעלית יותר שהלבנה היא כמו החמה²⁷ („והי' אור

(22) זהר ח"א קפ"א, א. וראה שם לג, ב. ח"ב רטו, א. ועוד.

(23) שמו"ר שבעה ע"ד.

(24) החילוק בין ב' הלשונות – ראה לקמן הערה 27.

(25) יע"ש ל, כו.

(26) בראשית א, טו.

(27) ובפרטיות יותר: מילוי הלבנה (נתמלא דיסקוס של לבנה), שעיקרו מילוי החסרון – הוא מילוי הפגימה ע"י שלימות האור שמקבלת מהחמה, ושלימות הלבנה „קיימא סיהרא באשלמותא“, שעיקרו השלימות היתירה על מילוי החסרון – היא השלימות האמיתית שנעשית כמו החמה.

ועפ"ז יומתק שמילוי ושלימות הלבנה הוא בין

ה. ביאור הדברים²⁹:

סיבת השינוי בין חציו הראשון של החודש, שמיום ליום מוסיף והולך אור הלבנה, לחציו השני של החודש, שמיום ליום פוחת והולך אור הלבנה, היא, מפני שבחציו הראשון של החודש הולכת ומתרחקת הלבנה מהחמה, וככל שמתרחקת מהחמה מיום ליום הולך וגדל אורה, ובחציו השני הולכת ומתקרבת אל החמה, וככל שמתקרבת יותר אל החמה מיום ליום הולך ומתמעט אורה.

וטעם הדבר – לפי שהיחס שבין המשפיע (חמה) והמקבל (לבנה) הוא באופן שכאשר המקבל הוא בקירוב אל המשפיע אין המקבל יכול להשפיע ולהאיר (מצד הביטול שלו לקבל ההשפעה), וככל שמתרחק מן המשפיע מתחיל גם הוא להשפיע ולהאיר (האור שמקבל מהמשפיע).

ויש לומר, שהקירוב דהלבנה אל החמה בחציו השני של החודש הוא [לא רק

י"ד לט"ו (כנ"ל הערה 15) – שבוה מרומים ב' ענינים אלו: י"ד – מדגיש בעיקר מילוי החסרון, די (י"ד) מחסרו אשר יחסר לו, וט"ו מדגיש בעיקר השלימות היתירה, באופן של עשירות (לא י"ד, שדל"ת מורה על דלות, שלכן זקוק למילוי החסרון, אלא י"ה, שה"א מורה על עשירות (ראה שיחת מוצאי שושן פורים תשמ"ט. וש"ג).

(28) סה"מ תקס"ח ע' קה. וראה ספר הערכים חב"ד מע' אור הלבנה ע' שיג ואילך. וש"ג.

(29) בהבא לקמן – ראה סידור (עם דא"ח) קפ"ב, ד ואילך. תו"ח שמות שע"א, ב. סה"מ פר"ת ע' קנט ואילך. ועוד.

לצורך התחדשות היחוד דשמשא וסיהרא (משפיע ומקבל) בהמולד דהחודש שלאח"ז (ע"י המיעוט מיום ליום שהו"ע הביטול דהמקבל, "כי יפקד מושבך"³⁰, כדי שיוכל לקבל השפעה נעלית יותר מהמשפיע, "ונפקדת"³⁰) - שזהו ענין בפ"ע ששייך (בעיקר) לחודש שלאח"ז - אלא גם (ובעיקר) קירוב להעצם שלמעלה גם מהאור דהחמה (כתר אחד לשניהם), שהקירוב לדרגא זו מתבטא במיעוט האור, כי אור הוא גילוי מן העצם, שהעצם הוא בעולם (העלם) שלמעלה מגילוי, ורק הארה מהעצם מתגלה באור, ולכן, מיעוט האור מיום ליום מורה שמיום ליום הולך וגדל הקירוב להעצם שלמעלה מהאור (העלם) שלמעלה מגילוי, שע"ז נעשית הלבנה כמו החמה, ועד - כתר אחד לשניהם.

ובעומק יותר³¹:

הכלל שהעצם הוא בעולם והאור הוא בגילוי, הוא, ביחס להוולת, שכיון שאינו יכול לקבל העצם אלא הארה ממנו בלבד, לכן קורא לזה הארה "אור", ולהעצם "העלם" (חושך); אבל ביחס להעצם ה"ז להיפך - שההארה היא חושך לגבי העצם שהוא ה"אור".

ומזה מובן שהצורך במיעוט האור כדי להתקרב להעצם אינו אלא כל זמן שנשאר בגדר של מציאות בפ"ע (זולת) שאינו יכול לקבל את העצם (שנשאר ב"העלם"), אבל, כשמתאחד עם המשפיע ועד לאופן שנעשה כמו המשפיע, שאין ביניהם יחס של משפיע ומקבל, אלא שניהם שוים (והי' אור הלבנה כאור החמה), אזי העצם הוא בהתגלות.

ועפ"ז י"ל שמיעוט האור בחציו השני

(30) ש"א כ, יח.

(31) ראה סה"מ פר"ת שבעצה 29.

(בהמשכה של התוועדות זו, עוד לפני תפלת המנחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשליחות כביכול דכאו"א מישראל) "לישב בשלוה" (שקורין במנחה) בפועל ובגלוי (כיון שכבר לפני"ז נתקיים היעוד, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה), ונתקיים, "אך צדיקים גו' ישבו ישרים את פניך"¹²⁶, בביהמ"ק השלישי, ושם תעריך ההתוועדות הגדולה דחנוכת ביהמ"ק השלישי במעמד כל בני" (כל יושבי עלי"י"¹²⁷), עוד לפני ימי חנוכה, ובימי חנוכה יתוסף עוד יותר ("מוסיף והולך") בשלימות הגאולה באופן ד"ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון"¹²⁸.

הלבנה שנעשית כמו החמה, וכמ"ש¹²² (בשייכות להגאולה), והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.

ובהתוועדויות אלו יעוררו ויתעוררו¹²³ ("איש את רעהו יעזורו"¹²⁴) להוסיף בגי' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח, כדרשת חז"ל¹²⁵ על הפסוק, "פדה בשלום נפשי", "כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני כו", ועוד והוא העיקר, לא רק "כאילו פדאני לי ולבני", אלא "פדאני לי ולבני" בפועל ובגלוי.

ובפשטות - שתיכף ומיד ממש

(122) מלאכי בסופו.

(123) ובלשון הרב הוא בעל הגאולה: "זה היום . . . אשר בו . . . יתעוררו אלפי לבבות בישראל לתשובה ועבודה שבלב כו" (לקו"ד ח"א יט, ב).

(124) ישע"י מא, ו.

(125) ברכות ה, רע"א.

(126) תהלים קמ, יד.

(127) ערכין לב, סע"ב.

(128) תהלים פד, ח.

של החודש אינו אלא מיעוט בדרגא של "אור" (הארה בלבד) מפני הקירוב להעצם שלמעלה מהארה, אבל, לא מיעוט בהגילוי (כיון שהעצם בא ומוסיף בהתגלות), שלכן, הולך וניתוסף בהמנין (שמורה ומדגיש התגלות הדבר) דימי החודש (ט"ז, י"ז, י"ח וכו') ע"י בני³², כיון שהולך וניתוסף בהתגלות העצם (שלמעלה מהתגלות האור).

ו. ויש לומר, שענין זה מודגש ביותר בה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו:

חודש כסלו הוא חודש השלישי בחדשי החורף, המכוון לחודש השלישי בחדשי הקיץ - החודש דמתן תורה, "ירחא תליתאי"³³, ודוגמתו בחודש כסלו, החודש דמתן תורה דתורת החסידות, ב"ט כסלו, שהוא ראש השנה ומתן תורה³⁴ דתורת החסידות³⁵.

והענין בזה - כידוע שמתן תורה הוא "יום התונתו"³⁶, ההתונה (נישואין) דהקב"ה עם כנס"י, אשר, ההתחלה בזה היא באופן שהקב"ה הוא המשפיע וכנס"י היא המקבל, אבל, תכלית השלימות בזה

(32) אף שבהלבנה אין זה באופן של התגלות, שמיום ליום הולך ומתמעט אור הלבנה - כי, אמיתת ושלימות הענין ד, והי' אור הלבנה כאור החמה, שהמקבל נעשה כמו המשפיע ממש (שאו העצם הוא בהתגלות), הוא, בישראל דוקא, שישראל (לבנה) וקוב"ה (חמה) כולא חד (כדלקמן בפנים).

אלא, שגם בישראל צ"ל ענין הביטול (התוכן דמיעוט האור) כדי שיתגלה הענין ד, ישראל וקוב"ה כולא חד" (ראה סה"מ מלוקט ח"ו ע' כט).

(33) שבת פח, א.

(34) להעיר מהשייכות דמ"ת לר"ה - שבתפלת מוסף דר"ה (בפסוקי שופרות) מוכרים השופר דמ"ת.

(35) ראה לקוטי לוי"צ אג"ק ע' רה, ריו.

(36) תענית כו, ב - במשנה.

וקוב"ה כולא חד" ב, שולחן ערוך¹¹³ לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן ושוור הבר ויין המשומר, שבסיומה, "אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר¹¹⁴ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא"¹¹⁵.

יד. והמעשה הוא העיקר¹¹⁶:

בבואנו מערב שבת שבו קיימא סיהרא דחודש כסלו באשלמותא, והמשכו ביום הש"ק ומוצאי ש"ק (יום ראשון) (שנקרא יום אחד, ש"ה' הקב"ה יחיד בעולמו¹¹⁷), טו"ב כסלו), ג' ימים רצופים שיש בהם מעלה (קדושה) מיוחדת, והמשכס בח"י, ערב י"ט כסלו, ועאכו"כ בימי הגאולה י"ט וכ"ף כסלו, והמשכס בימים שלאח"ז

(113) ובפרט לאחרי שלימות העבודה בכל הדורות בקיום ה"שולחן ערוך" (דה"בית יוסף) עם ה"מפה" שעל ה"שולחן ערוך" (הגהות הרמ"א על השו"ע דהב"י) - כידוע הרמז במ"ש "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", שרומז על הרמ"א, שלאורו הולכים כל בנ"י* עד סוף כל הדורות, ועי"ז יוצאים מן הגלות אל הגאולה.

(114) תהלים קטו, יג.

(115) פסחים קיט, ב.

(116) אבות פ"א מ"ז.

(117) ב"ר פ"ג, ה. פרשי בראשית א, ה.

עד לימי חנוכה - יש לערוך התוועדויות חסידותיות¹¹⁸ ("חסידישע פארבריינגע-נישן") בכל מקום ומקום, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התוועדויות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תהי' ההתוועדות באופן של "עיקר" (ולא באופן שמקום פלוני הוא "עיקר", משפיע, ומקום פלוני הוא "טפל", מקבל), ולא זו בלבד שאין זה גורע בה"עיקר" שבמקום שני, אלא אדרבה, שע"ז ניתוסף יותר בשאר המקומות, בבחינת "קנאת סופרים תרבה חכמה"¹¹⁹, ועד שכולם נעשים בבחינת "עיקר", ועד ל"עיקר שבעיקר" - שאינו צריך לקבל השפעה ממקום מרכזי ועיקרי, כיון שנעשה בעצמו כמו המקום המרכזי והעיקרי, ע"ד ובדוגמת שלימות הלבנה שהיא (לא רק בבחי' מקבל, אלא) כמו החמה.

וכדאי ונכון שכאו"א יערוך התוועדות (ומה טוב - ג' התוועדויות¹²⁰), בתלת זימני הוי חזקה" - עם עצמו (בכל עשר כחות נפש¹²¹), עם בני ביתו, עם חבריו וידידיו וכיו"ב - כדי להגיש עוד יותר שכאו"א הוא גם משפיע (ע"ד שלימות

(118) להעיר מפתגם בעל הגאולה ע"ד גדול הפעולה התוועדות חסידית יותר מפעולתו של מלאך מיכאל (אג"ק אדמו"ר מהור"צ ח"ג ע' תיג. וש"נ).

(119) ב"ב כא, סע"א. כב, רע"א. וראה אה"ת ויצא ריח, ב ואילך.

(120) אחת בעצמו ושתיים ע"י שלוהו, או שמשותף בעצמו בשלשתן כיון שנערכות בזמנים שונים - בליל י"ט כסלו, ביום י"ט כסלו, ובפרט קרוב לסיומו ובאופן שיומשך גם בליל כ' כסלו (כנ"ל הערה 65).

(121) ראה "התמים" ח"ב ס"ע מה ואילך. לקו"ש ח"ב ע' 497 ואילך.

בעבודה, שבחדשי הקיץ מודגש בעיקר הגילוי ד"שמש הוי"ו" (חמה), מלמעלה למטה, משא"כ בחדשי החורף מודגשת בעיקר עבודתם של ישראל (לבנה), מלמעלה למעלה⁴⁵.

ולכן: בה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי בחדשי הקיץ - כיון שעיקרו מצד הגילוי ד"שמש הוי"ו", ולא (כ"כ) מצד עבודתם של ישראל (לבנה), ניכר עדיין החילוק דמשפיע (חמה) ומקבל (ולבנה), ובמילא ה"ז עדיין שלימות הלבנה כפי שמקבלת מן החמה; ובה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי בחדשי החורף - כיון שעיקרו מצד עבודתם של ישראל (לבנה), מודגשת בזה תכלית השלימות דהנישואין (מ"ת), שאין זה באופן של משפיע ומקבל, אלא באופן שהמקבל נעשה כמו המשפיע ("והי' אור הלבנה כאור החמה"), "ישראל וקוב"ה כולא חד".

ה. ויש להוסיף, שענין זה מרומז גם בהשם "כסלו"⁴⁶ - שמו המיוחד של חודש השלישי בחדשי החורף:

"כסלו" - כולל ב' התיבות "כס" "לו"⁴⁷; "כס" - מלשון כסוי, העלם, ו"לו" - שמספרו ל"ו, הגימטריא ד"אלה" - מורה על הגילוי, ששה פעמים ששה. וחיבור שניהם בתיבה אחת - "כסלו" - מורה על חיבור העלם והגילוי, היינו, שהעצם (שהוא בעלם) אצל המקבל בא בהתגלות, כיון שאין זה באופן של משפיע ומקבל, אלא באופן שנעשים חד ממש (כנ"ל ס"ה).

היא כשהקב"ה וכנס"י נעשים חד ממש כביכול, שכנס"י אינה צריכה כביכול לקבל מהקב"ה, כיון שמתגלה ש"ישראל⁴⁷ וקוב"ה כולא חד"⁴⁸.

ומרומז גם ב"חודש השלישי" - כידוע³⁹ ש"שלישי" מורה על החיבור והיחוד דעליון (אחד) ותחתון (שנים) כפי שנעשים מציאות אחת.

ועפ"ז י"ל, שבמילויי ושלימות הלבנה בי"ד וט"ו⁴⁰ דחודש השלישי, החודש דמתן תורה, "יום חתונתו", נעשית תכלית השלימות דהנישואין דהקב"ה וכנס"י - "והי' אור הלבנה כאור החמה", שהלבנה (כנס"י) אינה צריכה לקבל מהחמה (הקב"ה), "שמש הוי"ו"⁴¹, כיון שנעשית בעצמה כמו החמה, שזהו"ע ד"ישראל (לבנה) וקוב"ה (חמה) כולא חד".

ז. ובעומק יותר - מודגש ענין זה בה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו (חודש השלישי בחדשי החורף) יותר מבחודש סיון (חודש השלישי בחדשי הקיץ):

החילוק שבין חדשי הקיץ לחדשי החורף⁴² - שבחדשי הקיץ מאיר אור וחום השמש (חמה) בתוקף ובגילוי יותר מאשר בחדשי החורף, שקיץ הוא זמן החום, והימים ("ויקרא אלקים לאור יום"⁴³) ארוכים מהלילות, וחורף הוא זמן הקור, והלילות ארוכים מהימים, בעיקר ותמצית כל הארצות⁴⁴, ארץ הקודש. וענינו

(37) ראה ח"ג עג, א.

(38) ראה סה"מ מלוקט ח"ו שבעה ע"ב 32.

(39) ראה לקו"ש חכ"א ע' 111. וש"נ.

(40) ראה לעיל הערה 15.

(41) ראה לקו"ש ח"י ע' 310. וש"נ.

(42) ראה לקו"ש חט"ו ע' 382. וש"נ.

(43) בראשית א, ה.

(44) ראה תענית י"ד, רע"א.

(45) כמודגש גם בענין הגשמים שבהם נאמר "ואד יעלה מן הארץ" (שם ב, ו).

(46) ולהעיר, ששם זה נתפרש גם בכ"ד ספרי קודש (זכר"ז, א. גמ' בתחלתו), תורה שבכתב.

(47) לקוטי לוי"צ אג"ק ע' רה. רכב.

ומודגש גם בהיו"ט שבסיומו וחותמו של חודש כסלו, היו"ט דחנכה – שעם היותו בסיומו של החודש, כשאור הלבנה הולך ומתמעט מיום ליום, מודגש בו בפועל ובגלוי הענין ד"מוסיף והולך", יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך⁴⁸, שמיום ליום הולך וניתוסף באור – שבזה מודגש שהמיעוט דאור הלבנה אינו אלא מיעוט בדגא של "אור" (הארה בלבד) מפני הקירוב להעצם שלמעלה מהארה, אבל, לא מיעוט בהתגלות, שהרי מיום ליום הולך ומאיר יותר ויותר, שני נרות, שלש נרות וכו', שהולך וניתוסף בהתגלות העצם (כנ"ל ס"ה).

ט. עפ"ז יש לבאר הטעם שהקביעות דראש השנה לתורת החסידות, חג החגים, היא (לא כהקביעות דשאר החגים הקשורים עם מילוי ושלמות הלבנה, אלא) לאחרי מילוי ושלמות הלבנה:

המעלה המיוחדת דראש השנה ומתן תורה דתורת החסידות, חג החגים – שבו מתחילה ההתגלות דתורתו של משיח, טעמי תורה (סוד טעמי ומסתר צפונותי"⁴⁹), תורה חדשה מאתי תצא"⁵⁰, באין ערוך להתגלות שהיתה במתן תורה⁵¹, כמארו"⁵² "תורה שאדם למד בעוה"ז הבל היא לפני תורתו של משיח"⁵³.

(48) שבת כא, ב.

(49) פרש"י שה"ש א, ב.

(50) ישע"י נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג.

(51) אף שכוללת בהעלם ובכה גם התורה חדשה שתתגלה לעתיד לבוא, שהרי, מתן תורה הו"ע חד פעמי (המשך תרס"ו ע' כג. תקמו. ועוד).

(52) קה"ר פ"א, ה. וראה שם רפ"ב.

(53) וי"ל שגם מטעם זה נקרא, חג החגים – להיות באין ערוך לכל החגים הקשורים עם מתן תורה.

ומהחידושים העיקריים בימות המשיח לגבי מתן תורה הו"ע הנישואין – כדאיתא במדרש⁵⁴, "משל למלך שקדש אשה וכתב לה מתנות מועטות, כיון שבא לקחתה כתב לה מתנות רבות כבעל, כך העולם הזה אירוסין היו⁵⁵, שנאמר⁵⁶ וארשתוך לי לעולם, ולא מסר להם אלא הלבנה בלבד, שנאמר⁵⁷ החודש הזה לכם, אבל לימות המשיח יהיו נישואין, שנאמר⁵⁸ כי בועליך עושיך, באותה שעה מוסר להם את הכל, שנאמר⁵⁹ והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע⁶⁰ ומצדיקי רבים ככוכבים לעולם ועד" – שעיקר ושלמות היחוד דכנס"י עם הקב"ה שנעשים חד ממש (נישואין) הוא, לימות המשיח, שאז יקויים היעוד, והי' אור הלבנה כאור החמה, שישאל הם לא רק כמו לבנה שמקבלת מהחמה (לא מסר להם אלא הלבנה בלבד), אלא שהם כמו החמה (מוסר להם את הכל, גם החמה⁶¹), כיון שמתגלה ש"ישראל יקוב"ה כולא חד".

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בהקביעות דר"ה ומ"ת דתורת החסידות (התחלת גילוי הנישואין לימות המשיח) לאחרי מילוי ושלמות הלבנה⁶² – שבוה

(54) שמו"ר ספ"ט"ו.

(55) כמ"ש לקמן (פל"ג, ז) א"ת מורשה אלא מאורסה (פ"י מהר"ו).

(56) הושע ב, כא.

(57) בא יב, ב.

(58) ישע"י נד, ה.

(59) דניאל יב, ג.

(60) הרקיע דנקט קרא הוא הרקיע שעל ראשי החיות. . והרקיע זה יש לו כמה מעלות יותר מן השמש, וא"כ, כשימסור לישראל רקיע זה, לא כ"ש שימסור להם השמש" (פ"י ידי משה).

(61) ראה הערה הקודמת.

(62) משא"כ האירוסין דמ"ת (העוה"ז אירוסין היו"ה) הם בימי החודש שלפני מילוי ושלמות הלבנה, כשהולך וניתוסף באור הלבנה שמקבלת מן החמה.

חשון וכסלו) מודגשת שלימות (חדשי) הלבנה (כפי שמקבלת מהחמה), ובשנה תמימה (הוספת חודש העיבור¹⁰⁰) מודגשת שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה, כיון שע"י חודש העיבור משתווית שנת הלבנה לשנת החמה, מעין ודוגמת, והי' אור הלבנה כאור החמה".

ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם כ"ק מו"ה אדמו"ר נשיא דורנו¹⁰¹ (שנדפסו מחדש ובתוספת ביאור כו"י¹¹¹) – דרושים בתורת החסידות השייכים לחתונה – שבוה מודגשת ביותר השייכות לחתונה דכנס"י עם הקב"ה לימות המשיח, שאז יהי' עיקר ושלמות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש¹¹² – היינו שיושבים יחד עם הקב"ה (ישראל

„נפלאות" גם לגבי יצי"מ¹⁰⁴).

ובשנה זו עצמה כבר „קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי (שלימות של ג' חדשים, „בתלת זימני הוי חזקה"¹⁰⁵), ועומדים בסמיכות ליום השלישי בחודש השלישי, מתן תורה דתורת החסידות¹⁰⁶, התחלת הגילוי דתורתו של משיח, שאז יהיו הנישואין דהקב"ה וכנס"י באופן ש"והי' אור הלבנה כאור החמה".

[ולהעיר, שענין זה מודגש גם בכך ששנה זו היא שנה שלימה, שחשון וכסלו שניהם שלמים (ג' חדשים שלמים בהמשך אחד), ושנה תמימה (תמימות יתירה¹⁰⁷), שניתוסף בה חודש העיבור¹⁰⁸ – דיש לומר, שבשנה שלימה (שלימות החדשים

(104) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

(105) ב"מ קו, ריש ע"ב. וש"נ.

(106) ובשנה זו מלאו תשעים שנה להכרזה

שי"ט כסלו הוא ראש השנה לתורת החסידות (ט"ז כסלו תרס"ב – תשנ"ב), שמאז ניתוסף „שטורעם" מיוחד בהפצת המעיינות הוצה ע"י „היילי בית דוד" שלוחמים, „מלחמת בית דוד" ומנצחים את אלה, אשר חרפו עקבות משיחך" (כדברי כ"ק אדנ"ע בהשיתה הידועה) – כפי שכבר נעשה בשלימות בסיומה של שנת הפ"ט שמסיימים מזמור פ"ט (בגימט' פדה) בתהלים באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", ועתה נמצאים בשנת הצדי"ק, הקשורה עם ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי, כסיום וחותם מזמור צדי"ק בפסוק, ויהי נועם ג' ומעשה ידינו כוננהו", שקאי על השראת השכינה בביהמ"ק השלישי (מדרש תהלים עה"פ, שוה"ע הנישואין דהקב"ה וכנס"י, כדאיתא במדרש (שמו"ר שבהערה 55) בנוגע להמשכן, ושלמותו בביהמ"ק השלישי (וראה לקמן בשוה"ג להערה 110).

(107) כולל גם השלימות ד"שבע שבתות תמימות תהיינה" כשהתחלת הספירה במוצאי שבת, תמימות כימי בראשית – שלימות משולשת (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 ואילך. וש"נ).

(108) ערכין לא, א – במשנה.

(109) ובהדגשה יתירה בשייכות ליי"ט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות – שבו מתחילים ללמוד שיעורי התניא (כפי שנחלק לימי השנה) לפי החלוקה דשנה מעוברת.

(110) בהתונה ד"בית יוסף" בשנת תרפ"ט*.

(111) ביום א' פ' וישב, טו"ב כסלו – נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואחת שיחיו „קונטרס דרושי חתונה", בצירוף שתי שטרות של דולר לצדקה (המור"ל).

(112) כלומר, לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים לפעול הגילוי בעולם (כנ"ל ס"א), אלא יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את העינים, כי מכבר „נתן לכם . . עינים לראות".

(* להעיר מהשייכות דשנת תרפ"ט ל"פרצת" – שהשלימות דח"י (שכל א' מהתשעה כולל מעשר) היא צ', ד"ל שבוה מרומז שבשנת הצדי"ק נעשית שלימות הנישואין, שהו"ע הנישואין דכנס"י עם הקב"ה.

המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, כמדינת צרפת, אשר, בזמנו של רבינו הוקן (וכן בזמנם של רבותינו נשיאנו שלאח"ו) לא הי' גילוי בקביעות כ"כ הפצת תורת החסידות במדינת צרפת, להיותה תחתון למטה (ועד כדי כך שרבינו הוקן חשש לנצחונה של צרפת כו'⁹²), ודוקא בדורנו זה, ע"י "בית יוסף", נעשה גילוי והפצת המעיינות גם במדינת צרפת⁹³, ביסוד שם ישיבת "תומכי תמימים" ע"ד כבליובאוויטש, ולכן, הגיע בפועל הזמן ש,ירשו את ערי הנגב", ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

ויש להוסיף ולהעיר ע"ד הרמז:

"צרפת" בגימטריא שבע מאות ושבעים (770), השלימות דמספר שבע, כפי שכל א' כלול מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כלול ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים), וי"ל שבוה מרומז שבהירור דמדינת צרפת, נגמר ונשלם בירור העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי פרטים.

ולהעיר, שהבירור ד, "צרפת" שמספרו 770 נעשה ע"י (ה, "להבה" שמאירה מ, "בית יוסף", ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו ובו חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם הולכת ונמשכת ("מוסיף והולך") העבודה ד, "בית יוסף" - שמספרו (מספר הבית כפשוטו) 770⁹⁴.

(92) ראה ספר התולדות אדה"ו (קה"ת תשל"ו) ע' רנט (בהוצאת תשמ"ו - ח"ד ע' 1025) ואילך. וש"נ.
(93) ראה גם סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 570 ואילך.
(94) ראה סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 472 (לקמן ע' 406) ואילך.

תליתאי בירחא תליתאי⁹⁵ הוכפל בו כי טוב⁹⁶, "טוב לשמים וטוב לבריות"⁹⁷, שהו"ע החיבור דעליון ותחתון (שמים ובריות, משפיע ומקבל, חמה ולבנה) שנעשים מציאות אחת, וביום הרביעי נבראו וניתלו, "שני המאורות הגדולים", שהלבנה אינה מקבלת מהחמה, אלא שניהם שוים, כתר⁹⁸ אחד לשניהם. וביום התמישי - יום הברכה לכל החי⁹⁹, יום הששי - שנאמר בו¹⁰⁰ "כי טוב" ו"טוב מאד".

י. ויש לקשר זה עם פרשת השבוע - הפרשה דערב שבת ודיום השבת, פרשת וישלח, והפרשה דיום השלישי ויום הרביעי (י"ט וכ"ף כסלו), פרשת וישב (שמתחילין לקרותה במנחה שבת פרשת וישלח):

החידוש שבעבודתו של יעקב בפרשיות וישלח (וישלח יעקב) וישב (וישב יעקב) לגבי עבודתו בפרשיות ויצא (ויצא יעקב) ותולדות (אלה תולדות יצחק) (יעקב ועשו האמורים בפרשה¹⁰¹), שפרשיות וישלח וישב הם בגמר עבודת הביורורים (הן הביורורים דלבן והן הביורורים דעשו), ועד כדי כך שיעקב מוכן כבר להמעמד ומצב דימות המשיח, שלכן: (א) "וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר"¹⁰², ששלח להודיעו ש,נגמר ונשלם. בתכלית השלימות. הבחי' ומדרגות. כולס

מרומזת השלימות דשלימות דהלבנה (לאחרי ובהוספה על קבלת אור החמה בשלימות) שמתקרבת אל החמה להתאחד עמה ולהיות כמותה ממש, שיהי' אור הלבנה כאור החמה.

ובפרטיות יותר - הקביעות היא ביום השלישי שמתברך מיום השבת שחל בט"ז¹⁰³ כסלו שבו מתחילה התקרבות הלבנה אל החמה להיות כמותה¹⁰⁴, לאחר ויע"י ההכנה דמילוי ושלמות הלבנה בערב שבת (בין י"ד לט"ו כסלו), והמשכו ביום הרביעי¹⁰⁵ - כי: ביום השלישי (יום

63) ועפ"ז יומתק שהגילוי ש"ט כסלו הוא "ראש השנה לחסידות" הוא במכתב שתאריך כתיבתו בט"ז כסלו (כנ"ל הערה 7).

64) אבל, לא באופן של מיעוט האור, אלא אדרבה, שהולך ומוסיף בהתגלות העצם, כמודגש בהוספה במנין (שמורה על הגילוי) מט"ו לט"ו (כנ"ל ס"ה).

וי"ל, שענין זה מודגש ביותר במספר י"ט (י"ט כסלו), שרומז על המילוי דשם הוי', שמילוי הוא גילוי ההעלם (תו"א בראשית ו, ד), היינו, שהעצם בא בהתגלות**.

ועפ"ז יומתק של"ג בעומר, מ"ת דנטרת דתורה (המשך תרס"ו ע' ריש. ועוד), חל ביום י"ח בחודש - כי, מ"ת דנטרת דתורה הוא באופן שהעצם נשאר בעלם, שאינו חודר ומתגלה בהמקבל, ולכן קביעותו ביום י"ח, "ח", בדוגמת עצם החיות (חי בעצם) שאינו בא בגילוי, משא"כ מ"ת דתורת החסידות שמבארת נסתר דתורה באופן של הבנה והשגה, שהעצם בא באופן של התגלות, קביעותו ביום י"ט, המילוי דשם הוי', גילוי ההעלם, כנ"ל. ועצ"ע. ואכ"מ.

65) כידוע שהגאולה היתה ביום ג' (י"ט) לפנות ערב, ונמשכה בליל ד' (כ'). - ולכן נקבע הזמן העיקרי של ההתועדות דיי"ט כסלו בלילה שבין י"ט לכ' (ראה סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 155. וש"נ).

(* מילוי אלפ"ן - (י) וד (ה) א (ו) או (ה) א - בגימטריא י"ט.

(**) ועפ"ז ר"ל ש, "י"ט" ו"כסלו" ענינים אחד - כיון שגם "כסלו" (החיבור ד"כס" ו"ל"ז) מורה על גילוי ההעלם, התגלות העצם (כנ"ל ס"ח).

ובעומק יותר - "צרפת" אותיות "פרצת", שבוה מרומז שגילוי והפצת המעיינות הוא בצרפת - פריצת כל הגדרים, ולא רק באופן שמצד פריצת כל הגדרים דהמעיינות באים הם גם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו, אלא יתירה מזה, שענין זה הוא גם מצד התחתון, כמודגש בכך ש, "צרפת" אותיות "פרצת"⁹⁵, ועי"ז נעשה "פרצת" עליון פרץ⁹⁷, "זה משיח, שנאמר⁹⁸ עלה הפורץ לפניהם"⁹⁹.

יג. ובדורנו זה גופא ניתוסף עוד יותר בכהנ"ל כש, קיימא סיהרא באשלמותא דחודש כסלו בשנה זו:

ידוע ומפורסם הר"ת דשנה זו - "הי' תהא שנת נפלאות בה", "בכל (מכל כל)"¹⁰⁰, היינו, שהשנה עצמה וכל הענינים שבה הם באופן של "נפלאות", "פלא" שלמעלה מנס¹⁰¹, ו"נפלאות" לשון רבים, ועד ל"נפלאות", נו"ן פלאות¹⁰², ולכל לראש והוא העיקר - "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁰³

95) ובסגנון דלעיל - שהמקבל מתאחד עם המשפיע להיות כמותו, ע"ד "והי' אור הלבנה כאור החמה" (וראה לקמן הערה 97).

96) וישב לח, כט.

97) "פרץ על שם הלבנה הנפרצת לעתים ונבנית לעתים" (כנ"ל הערה 87). - וי"ל ש, "נפרצת" (פירצה, מיעוט הלבנה) הוא גם מלשון פריצה, שבוה מרומז שבמיעוט הלבנה (בחציו השני של החודש) נכלל גם פריצת גדר הלבנה שמקבלת מן החמה להיות כמו החמה.

98) מיכה ב, יג.

99) אגדת בראשית ספס"ג. וראה ב"ר ספפ"ה ובפרש"י.

100) נוסח ברכת המזון. וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

101) ראה לקו"ש חט"ו ע' 368 הערה 16. וש"נ.

102) חז"א רסא, ב.

103) מיכה ז, טו.

נתבררו ונתקנו כו"⁷³, והגיע הזמן לילך יחדיו להגאולה⁷⁴, "אבוא אל אדוני שעירתי"⁷⁵, כמו "בימי המשיח, שנאמר⁷⁶ (בסיום וחזותם הפטרה דפרשת וישלח) ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"⁷⁷, (ב) "וישב יעקב", "ביקש יעקב לישב בשלוה"⁷⁸ – וישב בשלוה בפועל עד שקפץ עליו רוגזו של יוסף, ועוה"פ בשלוה בארץ מצרים (קל"א – קמ"ז לחייו), ועד דומן קיום היעוד דה"שלוה" האמיתית שבימות המשיח, שאו יהי שלימות הענין ד"פדה בשלום נפשי"⁷⁹, כפי שמבאר אדמו"ר האמצעי⁸⁰ שאמיתית ושלימות הענין

(73) תו"א ריש פרשתנו. ובארוכה תו"ח שם. ובכ"מ.

(74) וי"ל שזהו א' הטעמים ששלח, "מלאכים מחשו" (פרש"י ריש פרשתנו), מבלי להתחשב בכבודם של המלאכים (שלא להטריחם), ועוד ועיקר, מבלי להתחשב בכך שבשעה שהולכים בשליחותו (של יעקב) אינם יכולים למלא שליחותו של הקב"ה כיון ש"אין מלאך אחד עושה שתי שליחות" (פרש"י וירא ית, ב) – מפני גודל החשיבות שבשליחות זו בנוגע להגאולה, שהיא תכלית השלימות דכל הבריאה כולה (כולל גם בריאת המלאכים).

(75) פרשתנו לג, יד.

(76) עובדי' בסופו.

(77) פרש"י פרשתנו שם.

(78) רש"י ר"פ וישב.

(79) ומודגש ביותר ביום השלישי דפרשת וישב – כיון שהפסוק "פדה בשלום נפשי" הוא בשיעור תהלים דיום השלישי כפי שנחלק לימי השבוע (כנ"ל ס"א). ולהעיר, ש"שלישי" הו"ע השלום, כיון שעל ידו נעשה החיבור והיחוד דעליון ותחתון (כנ"ל ס"ו-ט).

(80) ד"ה פדה בשלום נפשי בשערי תשובה (ח"א פ"א – נה, ד). – ויש לומר, שהביאור ב"שערי תשובה" רומז על השייכות דימות המשיח לעבודת התשובה, "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה. . ומיד הן נגאלין" (רמב"ם ה' תשובה פ"ז ה"ה), ומשיח אתא לאתבא צדיקיא

ד"פדה בשלום נפשי" יהי בימות המשיח (באופן נעלה יותר אפילו מכמו שהי' בזמן דוד ושלמה⁸¹).

והחילוק שבין מעמדו ומצבו של יעקב כשעוסק בעבודת הבריורים למעמדו ומצבו בגמר עבודת הבריורים (שמוכן לימות המשיח), הוא, ע"ד ובדוגמת החילוק בין מעמדה ומצבה של הלבנה כפי שמקבלת מהחמה למעמדה ומצבה כששניהם שוים:

יעקב נמשל ללבנה, "המאור הקטן"⁸², ויעקב נקרא קטן, "מי יקום יעקב כי קטן הוא"⁸², ולכן "הקטן מונה לקטן"⁸³.

וע"פ הידוע שמיעוט הלבנה (לכ"י ומעטי את עצמך⁸⁴ להיות "מאור הקטן") הוא מפני שבירת הכלים דתוהו שנפלו ניצוצות הקדושה למטה, ולכן נעשית הירידה דספירת המלכות (לבנה) להיות בבחי' מקבל, לירד לבי"ע כדי לברר הניצוצות דתוהו – נמצא, שמעמדה ומצבה של הלבנה שצריכה לקבל מהחמה הוא לצורך עבודת הבריורים, אבל בגמר עבודת הבריורים, לא תהי' הלבנה בבחי' מקבל, אלא יהי' אור הלבנה כאור החמה, "שני המאורות הגדולים"⁸⁵,

בתובתא" (ראה חז"ג קנג, ב), כי, עבודת התשובה עיקרה מצד עבודתם של ישראל (לבנה), ובה מודגש יותר הענין ד"ישראל וקוב"ה כולא חד" (והי' אור הלבנה כאור החמה), ע"ד האמור לעיל (ס"ו) במעלת חודש השלישי חדשי החורף לגבי חודש השלישי חדשי הקיץ.

(81) וי"ל, שבזמן דוד ושלמה, דור הי"ד והט"ו שבו נתמלא דיסקוס של לבנה (שמו"ר שבערה 2), מודגש בעיקר מילוי ושלימות אור הלבנה שמקבלת מהחמה, ובימות המשיח תהי' שלימות הלבנה כמו החמה, ששניהם שוים.

(82) עמוס ז, ב"ה. וראה חולין ס, ב.

(83) ב"ר שבערה 12.

(84) חולין שם.

(85) ראה גם סה"מ פר"ת ע' קסז.

בי"ט כסלו, שאו התחיל עיקר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה"⁸⁶, ומוסיף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל – כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב)העולם, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים", והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מובן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומוכנת כלל)) אינו "עבודת הבריורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבריורים)⁸⁷, אלא, עבודה מיוחדת להביא להתגלות בפועל בעולם.

יב. ויש לומר, שהמעלה המיוחדת בדורנו זה מרומזת בהפטרה דפרשת וישלח – "והי"ו בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש גו' וירשו הנגב את הר עשו גו' וגלות גו' עד צרפת גו' ירשו את ערי הנגב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו":

המהחידושים של (יוסף והמשך ד), "בית יוסף" שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ששמו הראשון יוסף), לגבי הדורות שלפנ"ז עד לדורו של רבינו הזקן ("בית יעקב"⁸⁸) – שעל ידו נעשה הפצת

(88) ראה ס' השיתות תורת שלום ס"ע 112

ואילך.

(89) במכ"ש וק"ו מאופן עבודתו של יעקב לאחרי שחשב שעשו נתברר כבר, גם לאחרי ששבו המלאכים ואמרו שלא נתברר עדיין כלל – שלא עסק ב"עבודת הבריורים" (לברר את עשו), אלא עסק ב"העלאת מ"ב להמשך מ"ד דמקיף דתוהו" ע"י המנחה (תו"א פרשתנו כד, רע"ד).

(90) עובדי' א, ית ואילך.

(91) להעיר מהשייכות המיוחדת דרבינו הזקן ליעקב (ראה בארוכה מעייני הישועה (קה"ת תשמ"ח) ע' 101 ואילך).

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בתוכן פרשת וישלח – "וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו" – שיעקב ששרשו מעולם התיקון, שלח מלאכים לפניו ממש, לבחי' שלמעלה ממנו במדרגה, אל עשו אחיו לשרשו בעולם התוהו (כיון שע"פ שייכותו ליעקב ה"ז עשו שנתברר וחזר לשרשו בבחי' המקיפים דתוהו), "כדי להמשיך בחי' המקיפים דתוהו אליו למטה בתיקון שהוא בחי' האור פנימי, ויאיר המקיף בפנימי ויתייחדו יחד"⁸⁹, וזהו גם תוכן הענין דחיבור ויחוד לבנה וחמה (יעקב ועשו⁹⁰), אור פנימי ואור מקיף, ממכ"ע וסוכ"ע), ועד שהלבנה אינה מקבלת מהחמה (כיון שכבר נגמר ונשלם בירור הניצוצות דתוהו, שלצורך זה הי' מיעוט הלבנה להיות בבחי' מקבל, כנ"ל), אלא אור הלבנה נעשה כאור החמה, ששניהם שוים⁹¹.

יא. וכל זה מודגש ביותר בדורנו זה:

ובהקדמה – שאף שמצד יעקב נגמרו ונשלמו כל עניני הבריורים וכבר אז (כשושלח יעקב) היתה יכולה וצריכה להיות הגאולה [שלכן שלח מלאכים לעשו להודיע שהגיע הזמן ד"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו", ו"ביקש לישב בשלוה" (כנ"ל ס"י)]. מ"מ, לא בא ענין זה בפועל מצד (וב)העולם.

אבל, לאחרי "מעשינו ועבודתינו" דכל בני' במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחרי גילוי תורת התסידות

(86) הגדול מונה לגדול והקטן מונה לקטן" (ב"ר שם).

(87) ולהעיר, שבחלק הפרשה השייך ליום רביעי דפ' וישב – כ"ף כסלו – מדובר אודות לידת זרח ופרץ, שהם בדוגמת חמה ולבנה: "זרח על שם החמה שהיא זורחת תמיד, ופרץ על שם הלבנה הנפרצת לעתים ונבנית לעתים. . והיו תאומים כי הלבנה מותאמת בחמה כו" (רמב"ן וישב לח, כט). וראה לקמן הערה 97.